

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 308/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tos/100/2024 zo 4. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva nebyť podrobený mučeniu ani krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zákazu mučenia podľa čl. 3 dohovoru uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie, priznanie finančného zadostučinenia a náhrady trov konania.

2. Dňa 25. februára 2021 cestoval sťažovateľ s družkou a maloletým synom osobným motorovým vozidlom, keď bol zastavený policajnou hliadkou a podrobený skúške na neprítomnosť alkoholu v dychu s negatívnym výsledkom. Následne bol vyzvaný, aby sa podrobil odberu krvi na zistenie, či nie je pod vplyvom návykovej látky, čo sťažovateľ odmietol (tvrdí, že preto, lebo nechcel nechať družku so synom v aute). Bol preto obmedzený na osobnej slobode a mal byť umiestnený do cely predbežného zaistenia. Ešte predtým bol však kvôli operácii srdca odvezený na lekárske vyšetrenie, kde, ako sťažovateľ tvrdí, mu napokon na jeho vlastnú žiadosť odobrali vzorku moču.

3. Sťažovateľ bol trestným rozkazom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. OT/8/2021 z 26. februára 2021 uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 1 rok.

4. Dňa 5. septembra 2024 doručil sťažovateľ okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 3Nt/21/2024 zo 4. novembra 2024 zamietol, pretože nezistil splnenie podmienok na obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

5. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd tak, že sťažnosť zamietol. Krajský súd nezistil, že by konanie o návrhu sťažovateľa prinieslo také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli súdu skôr neznáme a ktoré by mohli privediť iné rozhodnutie vo veci. Už pred sudcom pre prípravné konanie totiž sťažovateľ mal poukazovať na to, že nechcel ponechať družku so synom v aute. Zároveň podaným návrhom nepoukazoval na to, že by sa neodmietol podrobiť vyšetreniu, iba poukazoval na to, prečo tak neurobil. Ďalej poukázal krajský súd na to, že sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby a rovnako aj trest zákazu činnosti na dolnej hranici trestnej sadzby, čo poukazuje na to, že argumentácia sťažovateľa bola zohľadnená. Navyše, krajský súd konštatoval, že sťažovateľ nepodal proti trestnému rozkazu odpor a počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia vydaný trestný rozkaz nenamietal, až potom, ako mu bol nariadený výkon nepodmiennečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ argumentuje tým, že krajský súd mal s ohľadom na sťažovateľom podaný návrh na povolenie obnovy konania znalosť o nevykonaní a nezabezpečení kľúčových nových dôkazov (výsluch očitých svedkov – družky sťažovateľa, službukonajúceho lekára a listinné dôkazy – záznam z vyšetrenia – rozboru moču). Namietá, že v trestnom rozkaze absentuje akékoľvek odôvodnenie, na základe ktorého súd rozhodol o vine. Nevyplyva z neho, o aké dôkazy sa pri rozhodovaní opieral a ako sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ktorý popieral spáchanie skutku. Za týchto okolností mal krajský súd v konaní o povolení obnovy konania dôkazy vykonať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd dospel pri predbežnom preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa k záveru, že táto je zjavne neopodstatnená, a preto je ju potrebné odmietnuť podľa čl. 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). O zjavnej neopodstatnenosti návrhu pritom možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

8. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že sťažovateľ v podstatnom nenamieta ani tak postup a uznesenie krajského súdu v konaní o povolení obnovy konania, ale skôr vníma podaný návrh ako akýsi druh opravného prostriedku proti trestnému rozkazu (pričom odpor proti trestnému rozkazu nepodal). Pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie trestného rozkazu, je potrebné konštatovať, že absencia odôvodnenia nie je pochybením na strane súdu, ktorý vo veci rozhodol, ale dôsledkom toho, že vo veci mohol byť vydaný práve trestný rozkaz. Ide totiž zjednodušenú formu odsudzujúceho rozsudku v trestných veciach, ktorého hlavným účelom je prispieť k zjednodušeniu a zrýchleniu trestného konania. Zjednodušenosť vyplýva najmä zo spôsobu vybavenia trestnej veci mimo hlavného pojednávania, ktorý spočíva v tom, že súd nerozhoduje na základe vykonávania dôkazov na hlavnom pojednávaní, ale iba na základe spisového materiálu, ktorý mu bol predložený spolu s obžalobou prokurátora a vydáva sa bez prejednávania veci na hlavnom pojednávaní a bez súčinnosti strán. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že sa skutok nestal, resp. nebol trestným činom, potom bolo potrebné podať proti trestnému rozkazu odpor, čo nesporne sťažovateľ neurobil. Skutočnosť, že sa vo veci nevykonávalo dokazovanie, bola opäť len dôsledkom zrýchleného konania, nešlo teda o nesprávny postup zo strany súdu, a preto tieto okolnosti nemôžu byť dôvodom na obnovu konania.

9. Je potrebné prisvedčiť krajskému súdu aj v tom, že sťažovateľ sa vo svojich podaniach nesnaží poukázať na to, že sa neodmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu (čo je podstata prečinu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený), ale len na to, že na to mal, zjednodušene povedané, svoje dôvody. V takom prípade je nutné konštatovať, že takáto obrana nemohla viesť k zmene rozhodnutia v prospech sťažovateľa.

10. V neposlednom rade sa ústavný súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že sťažovateľovi bol uložený trest v dolnej hranici trestnej sadzby, z čoho možno dôvodne vyvodiť, že súd vnímal argumentáciu sťažovateľa a pri ukladaní trestu prihliadal na všetky okolnosti prípadu. Zároveň už zo skutočnosti, že tieto okolnosti uviedol sťažovateľ v rámci výsluchu pred sudcom pre prípravné konania, poukazujú na to, že nemôže ísť o nové okolnosti, ktoré boli súdu predtým neznáme.

11. Napadnuté uznesenie krajského súdu sa veľmi logickým a zrozumiteľným spôsobom vysporiadalo s argumentáciou sťažovateľa, pričom závery z tohto rozhodnutia vyplývajúce nemožno považovať za zjavne svojvoľné, a preto nemožno konštatovať, že by vo veci došlo k porušeniu práv sťažovateľa. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol.

12. Ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom prichádza do úvahy len v prípade, ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Táto podmienka splnená nebola, a preto ústavný súd žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovел. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok,

stratilo opodstatnenie rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu